

то въ момента, когато подиръ свършването на органическия уставъ, важни рѣшения се разискваха и взимаха отъ силитѣ именно по въпроситѣ, по които ние бѣхме тръгнали да хлопаме по дипломатическитѣ порти.

Както бѣха вече ни загатнали г. Гамбета и графъ П. Капнистъ въ Парижъ (вижте по-горѣ нашето писмо отъ 6/18 априлъ), нашата осеммѣсечна опорита борба въ Южна България, нашата рѣшителна постѣпка съ изпращането на депутацията въ Европа, почнаха да даватъ своитѣ плодове.

Додѣто ние продължавахме да вдигаме врѣва противъ турски гарнизони и туркофилски паши и офицери, въ Цариградъ се извършиха сѣдбоносни събития. Още на 6 априлъ в. Марица (№ 71) обнародваше единъ параграфъ, споредъ който отъ достовѣренъ източникъ пристигнало въ Пловдивъ извѣстие, че посланниците на великитѣ сили въ Цариградъ рѣшили и султанътъ се съгласилъ да не се пращатъ на Балкана гарнизони и за генералъ-губернаторъ да се назначи лице, което да има симпатиитѣ и довѣрието на населението. Затова и проектътъ за смѣсена окупация билъ изоставенъ съвършено. И съ тия мѣрки, прибавяше в. Марица, ние мислимъ, „че се прѣмахватъ главнитѣ причини на страховетѣ отъ бъркотии въ тая областъ и тоя начинъ на рѣшение, колкото и да е не напълно удовлетворителенъ за народнитѣ желаня, дава за сега доволно здравина за спокойно и мирно сѣществуване и развитие.“

Какво бѣ станало въ Цариградъ, за да се постигне тоя резултатъ? Русия се бѣ съгласила да прати генералъ Обручевъ въ Източна Румелия, за да съвѣтва нейното население да се подчини на берлинския договоръ съ условие, че ще удовлетворятъ минималнитѣ исканя на това население. Затова и когато въ срѣда, на 25 априлъ, генералъ Обручевъ прочете въ пловдивската черква Св. Богородица прокламацията на Царя-Освободителя, той я съпроводи съ слѣдната знаменателна рѣчь:

Българи,

Чухте ли и разумѣхте ли вие думитѣ на Господаря Императора Александра? Разбрахте ли, що той желае? Той се надѣва, че вие ще изпълните честно и мирно всичко онова,